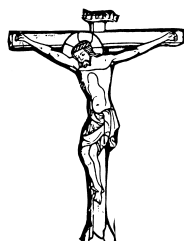

LÅNGFREDAGEN

IN PARASCEVE

Femte akten av Vår Herres Jesu Kristi pinas historia.

Predikan av Gunnar Edwardsson, S:t Johannes evangelisk-lutherska församling i Yxenhult (ELBK)

"Blott du mig, Jesu, kan lära, vad intet förnuft förstår, Att oskuld får straffet bära, där brottslingen strafflös går, Att Gud sin helighet lämnat till hän, då ogärningsmän han friar, Men faller sin enfödde Son..."

Den första Långfredagen stod vid Jesu kors hans mor, den lärjunge som han älskade och några andra av hans vänner. De hade följt Jesus på hans långa vandring upp till Jerusalem. Nu stod de där och såg honom hänga där på korset.

Ledda av Guds ord har vi också under passionstiden fått följa Jesus och nu är det Långfredag och vi har hunnit fram till Hans kors på Golgata. Också vi ska stanna där. Vi ser honom på krucifixet här i kyrkan i dag. Det hänger över altaret och det är en åskådlig illustration till hur han den första Långfredagen hängde där. Vi säger därför:

1. ATT SE TILL JESUS PÅ KORSET MED SORG

För på korset, där lider Jesus döden. Och där döden kommer där fylls människans hjärta med sorg. Men det fanns de som inte sörjde, den där Långfredagen. Där fanns de romerska krigsmännen. De sysselsatte sig med att dela hans kläder mellan sig och kasta lott om hans mantel. Men där var också överstepräster, de skriftlärde. De fanns på avstånd, de sörjde inte. Tvärtom, de var nu glada. Det kändes som en befrielse att få bli kvitt Jesus. Deras plan gick ut på att döda honom. Och nu var han naglad fast vid korset. Inte underligt då att de hånade honom. Det var bittert att som Jesu mor stå vid korset och se och höra så många som hånade honom och skadeglatt uttrycka att det var rätt åt honom.

Människorna hade ropat: "Bort med honom". Det är inte ett rop som tystnat. Många har också den önskan och uttrycker det i dag. Kunde man bara bli kvitt kristendomen och talet om Jesus så skulle allt bli så mycket lättare. Hade Långfredagen varit definitiv och ingen Påskdag följt därpå, då hade de fått rätt i att allt tal om tro, omvändelse, Guds krav och behovet av Guds nåd är bluff.

Men det fanns likväl de som sörjde, liksom kvinnorna på vägen ut till Golgata. De beklagade det grymma öde som drabbade honom. Men Jesus visade den sorgen ifrån sig: "Gråt inte över mig, gråt över er själva och era barn", säger han. Det är inte sorgen över honom, utan sorgen över oss själva det handlar om när vi ser på Jesu kors. Det beklagansvärda är inte honom utan vi människor. Och det finns anledning att djupare att tänka över detta. För vem är egentligen orsak till att denna korsfästelse? Vad det de romerska soldaterna? Vem var skuld till att han dömdes? Vad det överstepräster, Pilatus och folket då? Varför fick han som var oskyldig lida och dö? Orsaken, anledningen är inte bara de, de andra,

orsaken är jag. Domen faller egentligen på oss själva, vi som är det torra trädet om vilket det heter: hugg bort det.

Det är du och jag som har anledning att känna ånger, grämelse och klagan för att han lider, för han lider vad du och jag förtjänat. Att en måste dö för vår skull. Tänk dig in i det. Att dina gärningar och handlingar betyder att någon måste dö. Hans kors är resultat av allt ont du och jag gjort. Han lider för detta. Han lider den plågfullaste död för våra missgärningars skull. Sorgen vid Jesu kors kommer när vi ser orsaken. Det är jag, det är du, det är vi alla som förorsakat detta. Den botfärdige rövaren hade förstått och insett: *"Vi lider vad våra gärningar är värda, men denne man har inget ont gjort."*

2. ATT SE TILL JESUS PÅ KORSET MED HOPP

För Jesu Kristi skull kan vi dock säga, att se till Jesus på korset med hopp.

Hur är det möjligt? Allting ser ju alldeles hopplöst ut vid Golgata. Han som hjälpt så många, kunde han nu inte hjälpa sig själv?, sa människorna. Hans vänner som satt sitt hopp till honom, uppfattade säkert detta hopp grusat då de stod där vid korset fot. Han som visat att han hade all makt i himmelen och på jorden, han hade dignat ned under korsets börda. Och nog kunde det verka som om han själv hade mistat hoppet då han utbrister: *"Min Gud, min Gud varför har du övergivit mig"*

Tvärtom, hade det korset inte blivit rest så hade det varit hopplöst förlorat för oss alla. För han hade själv sagt: *"Om inte vetekornet faller i jorden och dör, så förblir det ett ensamt korn, men om det dör, bär det riket frukt."* Och han hade också sagt: *"Människosonen har inte kommit för att låta sig bli betjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många."*

Nu finns det ingen annan plats, där en syndare kan få ett grundat hopp om syndernas förlåtelse annat än vid Jesu kors. Han fick lida för synderna våra, men Hans lidande och död försonade dem alla.

Nog kan det verka som det största hopplöshet när den botfärdige rövaren förstår att han själv är orsak. När han får se hela sin synd och skuld rullas upp för ögonen och hjärtat slår häftigt av bävan. Men vi ser att rövaren kunde hysa ett hopp.

"Jesus, tänk på mig då du kommer i ditt rike." ber han. En hoppets bön, en bön med tilltro. Därför att, hur förtvivlad den än är, så riktas bönen till Jesus. Och då är det en bön förbunden med hopp. Jesus själv gör alla böner till honom till hoppets böner. Det är han som besvarar bönen, hur hopplös än situationen kan se ut. Han gör ångestens bön till hoppets bön. Vänder vi oss till honom finns det hopp. Och än mer. Rövaren och mördaren fick nåd utan gräns: *"I dag ska du vara med mig i paradiset"* säger Herren Jesus. Fick han denna nåd, han som alls inte var förtjänt av den, fick han den när han vände sig till Jesus med sin bön på hjälp, så får du och jag hysa samma hopp. Ingen förtvivlan får vara så stor att vi vänder oss bort från Jesus. Utan med vår förtvivlan, den största förtvivlan se på Jesus, komma till honom med vår bön. Han är densamma Frälsaren nu som han var då när han hängde på korset.

Så ser vi med hopp till Jesus kors. Det är Han som hänger där som ger oss hopp, såsom han gav rövaren hopp. Och det får vi aldrig glömma. Vi kan gå vilse i denna världen. Vi är egentligen vilsekomna individer. Våra synder hänger med oss, allt det som ligger bakom oss synes det göra det omöjligt att våga se framåt, våga tro att det finns något hopp för oss. Känner du det så, får du ta till dig Långfredagens evangelium, att han som kostfästes är den som frälser. Ja han som led och dog gjorde det gott och väl för dig. Såsom han räddade rövaren på korset, så vill han rädda dig och var och en som kommer till honom, som ber honom om hjälp.

Och särskilt inför döden måste vi tänka på detta. Döden när den kommer kan synas som hopplöshetens mörker utan ände. Men låt dina ord då gå till Jesus, ja se till honom på korset. Han övervann döden för dig och skänker av nåd evigt liv. Det får du tro och

hoppas. Du får befalla din ande i hans händer i visshet att han återlöst dig. Och han har samma löfte till dig som rövaren fick höra: *"I dag ska du vara med mig i paradiset."*

3. ATT SE TILL JESUS PÅ KORSET MED TACKSAMHET

Inte var det väl många som tackade den där gången vid den första Långfredagen. Inte heller hans vänner kunde väl känna tacksamhet då de stod där. Ändå fanns det redan då stora anledningar att känna tacksamhet.

Det korsfäste Frälsaren, som inte kunde röra händer eller fötter, som inte kunde hjälpa sig själv, han upphörde inte med att hjälpa andra. Han delade där ut från sitt kors de största gåvor. Han gav förlåtelse till dem som naglade fast honom vid korset. Han sörgde för sin mor Maria och skänkte henne en ny son. Åt den botfärdige rövaren gav han det stora löftet: *"I dag ska du vara med mig i paradiset."*

Hade hans lärjungar förstått och tagit till sig det han sagt, så skulle också de kunnat se mer än sorg och lidande i det som hände.

Vi som nu genom Guds ord också fått lära vad som följde härpå, att på Långfredag följde Påskdag och döden övervanns. Vi kan också se den djupa betydelsen i Jesu lidande och död. Han måste smaka alla våra synders följder, eftersom han tagit dem på sig. *"Näpsten var lagd på honom för att vi skulle få frid..."*. Men syndens lön är döden. Därför måste vår Frälsare dö, men inte bara den lekamliga döden, då kropp och själ skiljs åt, utan den eviga döden, skilsmässan från Gud, helvetets kval, att vara övergiven av Gud.

När han på korset säger: *"Det är fullbordat"* – Consummat est – så betyder det att det stora verket, frälsningens verk är färdigt. Allt var försonat och betalat.

Kan större tacksamhet kännas och erfaras än när man får en stor skuld betald? Och här gäller det inte bara en stor skuld, här gäller det allt vad vi med våra synder har dragit på oss, och så har han betalat allt, ja allt.

Kan vi säga annat än tack, berömmelse och ära till honom som så har gjort oss fria från skuld, och givit oss livets gåva. Vad kan vi annat än att instämma i Uppenbarelsebokens lovsång: *"Lammet, som blev slaktat, är värdigt att mottaga makten, rikedomen och visheten, kraften och äran, härligheten och tacksägelsen."* Det och inget annat. För sin outrannsakliga godhet och barmhärtighet att han lät sig marteras, pinas och dödas, för vi, du och jag skulle slippa straffet, ja gå fria och får leva i evighet inför honom i hans himmelska rike.

Så har vi i dag en stund sett Jesus på korset, han som blev hjälplös för att kunna hjälpa oss. Han som led för vi skulle bli helade och dog för att vi skulle leva. – Det saliga bytet! Han give oss nu också att vi kan gå hem med hopp och tilltro till honom och hans gärning, med hopp och med tacksamhet för hans gränslösa kärlek till oss.

När vi därför ser Jesus på korset i dag kan vi med Johannes Döparen säga:

"Se Guds Lamm, som borttager världens synder! Amen.

*När jag den törnekrona
för mina tankar bar,
Som synden att försona,
Du, Herre Jesu bar,
Då brinner allt mitt hjärta
Av tacksambet mot dig.
Pris dig, att dödens smärta
Du smakat har för mig.*